

9. ULAŖTIRMA POLİTİKASI

Serbest ticaret ilkelerine dayanan dünya küresel ekonomik düzeninde UlaŖtırma Politikaları büyük önem taşımaktadır. Küreselleşmenin hızlanmasının başlıca nedenleri arasında, geçen yüzyılda ulaŖtırma yöntemlerinde ve teknolojiye kaydedilen hızlı gelişmeler yer almaktadır. Bu durum, hem ulus devletleri, hem AB ve benzeri bölgesel örgütlenmeleri, ulaŖtırma sektörlerini düzenleyecek ve ortak standartlara bağlayacak mevzuat ve anlaşmalar üretme çabası içine itmiştir.

UlaŖtırma sektörü Topluluk GSYİH'sının %10'unu, toplam istihdamın %7'sini, üye ülke yatırımlarının %40'ından fazlasını ve enerji tüketiminin %30'unu kapsamaktadır. Zaman içerisinde İç Pazar'ın tamamlanması hedefi doğrultusunda, sınırların kaldırılması ve deniz taşımacılığının serbestleştirilmesi gibi açılımlar "Ortak UlaŖtırma Politikası'nın oluşmasına yol açmıştır. Avrupa Topluluğu'nu Kuran Antlaşma'nın 70–80. maddelerinde temel bulan UlaŖtırma Politikası çok sayıda ikincil mevzuata dayanmaktadır. UlaŖtırma Politikası için çıkarılan mevzuat, tek başına tüm AB müktesebatının %10'unu kapsamaktadır.

UlaŖtırma Politikası; karayolu ulaşımı, demiryolu ulaşımı, denizyolu ulaşımı ve hava ulaşımının yanı sıra, iç su yolları ulaşımı, çoklu taşıma ve lojistik, şehiriçi ulaşım, ulaşım altyapısı ücretlendirme politikası alt sektörlerine ayrılmaktadır.

UlaŖtırma Politikası'nın temel öncelik ve amaçları Ŗu şekilde sıralanabilmektedir:

- Rekabetin düzenlenmesi ve bu doğrultuda sürdürülebilir ulaşım metodlarının ağırlık kazanması,
- Mali ve yasal sorunların aşılması,
- Kullanıcı odaklı politikalar geliştirilmesi,
- Ulaşım sektöründeki küreselleşme nedeniyle oluşan Ŗartlara uyum sağlanması.